

ki pride tje, ne podere obup na tla, ampak da ga budí sladko šeptanje k premišljevanji tistega večnega Bitja, ki veléva, da raste drevó na grobu rajncega prijatla. Naj ga sprejme prijazna senca, naj razžene veter, ki po vejicah pihlja, temote serčnih ran, da se odpre dušno okó in pogleda dobrotljivega Stvarnika, ki vedno stvari iz smerti življenje, iz življenja pa smert, da se spomni človek, kako Bog vse modro uravnjuje in vodi svoje dela, kakor je Njemu ljubo.

Pa ni le kratkočasno na pokopališu, ki ga osenčuje drevje, tudi zdravju je prijetno. Drevje jemlje na-se, kar se dela iz gnjiljav, nezdravih in neprijetnih dišav; drevje raste iz tega, kar človeka morí, daje pa od sebe v zrak le, kar človeku dobro dé. Tukaj so kristijani in veselé se lepega senčnega pokopališa, ker imajo še toliko neoskrunjenega občutka, da nedolžnega drevja ne deržé za ajdovsko šégo. Kako pusto je nasproti tam, kjer po pokopališih gola siva perst gomile pokriva namesto lepo zelenih drevés, namesto senčnega gojzdiča, ki ti zakriva vnovič razmetano perst s svojo zeléno obleko; lahko bi rastle drevesa in se redile od tistih stvari, ki se napravljajo tam, kjer gnijejo trupla, pa so človeškemu zdravju sila škodljive. In če premislimo, da je človek, ki je ginjen močnih serčnih občutkov, bolj občutljiv in bolj podveržen vsakteri bolezni, je lahko spoznati, da je na pokopališih toliko bolj treba senčnega listonosnega drevja. Ne prašajmo: čigava šéga da je drevje saditi po pokopališih. Kdor ga je prvi sadil, tega je morebiti zgolj spomin k temu pripravil; hotel je imeti vedno veselega živega varha v spomin svojega upanja, ki nas sprejemlje tje unkraj groba. Ali je tudi ta človek vedil ali ne, da se zdravju prileže, — pa mi to vémo, da ga je treba in da se ne prileže le zdravju temuč tudi serčnim občutkom. — Lepe pokopališa se vidijo na Dunaji, tam je vse zeleno šibkih pokončnih cipres in žalujočih dolgolistnih drevés. Nar bolj mi je pa dopadlo pokopališe nad Dunajem na „Kahlenberg-u“. Imajo ga prav v lesu, da se od deleč ne vidi; še le ko zraven stopi, se zagledajo lepi spominki, ki komaj spod vejic gledajo, ravno kakor spomini kake imenitne dogodbe. Med drevjem: med bukvami in med hrasti si napravi marsikdo svoj grob, dokler še živi. Vidil sem ga, ki je z veseljem kazal na lep prostor v dolinici med dvéma hrastoma; tam si je dal postljati med drevesoma, ki pričate po svojih mogočnih deblih, da bote ostale dolgo dolgo časa njegova živa varha, da bote veselo rastle nad njegovo glavo in svojemu Stvarniku z vejicami po vetru igraje čast in hvalo prepevala, ko že ne bo duha ne sluha od človeka na svetu, ko bodo že tisti hvaležni otroci, ki so jih zapustili, davnej pozabili, kaj da je bil ranjki in kaj da so mu dolžni. — Ako bi pa mi hotli senčnate drevesa iz pokopališ poruvati, češ, niso kristijanske šége, bi mogli pač še mnogo drugih naših šeg izdreti, ki segajo v starodavne čase.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Celja 2. decembra. Na sv. Andreja je tukaj najimenitnejši sejm, ob katerem navadno snida se mnogo ljudi. (To leto je bil, zavaljo nedelje, preložen na ponedeljk). Ker pa je letos prednje dni namedlo bilo obilno snega ter zimiti jelo hudo, je menda neugodno vreme zadrževalo množino sejmarjev, da jih ni prišlo toliko sem, kolikor jih prihaja druge leta ob tej priliki. Vendar je bilo, razun domačih tergovcev, ptujih kramarjev in prodajavcov dovelj, malo pa kupca. Dopeljanega blaga je bilo tudi veliko, posebno pertenine, pavolnate in volnate robe, kožuhovine, usnjine itd. Živine ni bilo veliko na prodaj, ker zavaljo snega ni bilo mogoče, da bi se je bilo dosti prignalo; viditi je bilo celó malo goved, le nekoliko kónj. Poprodalo se ni veliko; spečali so prodajavci le malo takega, kar na zimo je neobhodno potrebno ljudém: kajti cena je bila draga, dnarja pa manjka pavsod.

Zanimivo je gledati sedaj ob naših sejmih (in menda tudi po drugih krajih poleg železnice), da sejmarji privrejo

naglo in kupoma po železnici, pa tudi odrinejo hitro po njej. Pri nas, na priliko, je sejmišče rano pred sedmo uro še zlo prazno; po sedmih pripeljava hitrovlak iz Ljubljane polne vozove ljudi; ob pol dvanajstih dopoldne pa pritira vlak od Gradca in gornjih krajev tudi mnogo sejmarjev v Celje; — ti barantajo, prodajajo, kupujejo hitro; se okrepcajo hitro v gostivnicah, poserkajo hitro nekoliko letošnjega sladkega vinca, pa odrinejo spet po železnici hitro domú; na večer je sejmišče izpraznjeno kakor da bi bilo pometeno. Prav tako! Ljudjé si prihranijo sedaj veliko časa in dnarja, ki so ga drugekrat po sejmu trtili v kerčmah do terde noči. Saj je že davnej rekel nek moder angležk državnik, da „čas je dnar“. Ta izrek poterjuje se dan današnji očitno in djansko; blagor pa tudi ljudém, da so jeli spoznavati to zlato resnico! J. Š.

Iz Ljubljane. Slišali smo, da za tistih 2000 gold., ki so jih darovali presvitli cesar ubogim ljubljanskim, se je oglasilo 363 prošnikov in prošnic, pa marsikteri „šnopslar“ bi utegnil odleteti. — Gosp. Jož. Blaznik je ravno izdal v nemškem jeziku zemljokaz železnice med Ljubljano in Terstom (Karte der k. k. Staatseisenbahn zwischen Laibach und Triest). Mikavno je viditi, kako gré železnica iz Ljubljane in kako se vije, dokler ne pride v Terst; ker je tudi sedanja pot vélike teržaške ceste zaznamovana, je ta zemljokaz toliko znamenitniši. Izrisan je tudi veličanski zidani most poleg Barovnic, ki mu ga železnice našega cesarstva nimajo para; zaznamovani so tudi predori (Tunnele) po dolgosti in pa naraznost postaje do postaje (Station). Lično izrisani zemljokaz je posvečen prevzvišenemu gosp. deželnemu poglavarju grofu Chorinskemu. Cena mu je 1 fl. — Od več strani se terdi, da bo železnica med Terstom in Postojno kmalitako dodelana, da se bojo presv. Cesar s Česarico iz Tersta nazaj že po nji v Ljubljano pripeljali. Ne vémo: ali bo mogoče.

Novičar iz raznih krajev.

V vladnem dunajskem časniku „Oest. Corr.“ se bere sledeče: „Presv. Cesar so obletnico svojega nastopa avstrijskega vladarstva s posebno milostjo zaznamovati blagovolili. V lastnoročnem pismu iz Benedk 2. dan t. m. so namreč veléli, naj se 70 zavaljo velikega izdajstva in drugih hudodelstev zoper javni red obsojenim vsa kazen popolnoma odpustí in sekvestrecija čez premoženje naj neha za vse politične begúne brez vsega zadržka in razločka. Ob enem je bil tudi višji deželni poglavar na Laškem maršal Radecki pooblasten, da smé političnim begúnom tudi vprihodnje dovoljenja za povernitev v njih domovino deliti, ako za njo prosijo“. — Pravijo, da bode poslej imel nadvojvoda Albreht na Ogerskdm ravno tako oblast, kakoršno ima maršal Radecki na Laškem. — Sliši se tudi, da tista nova polajšava za popotnike po železnici, ki se je od 1. t. m. že začela v Pragi in po kateri popotnikom ni treba medpotoma popotnih listov kazati, ampak še le tam, kjer železnico zapusté, se bo na vseh železnicah začela že ob novem letu. — Po dunajskih novicah se bere, da so se pri banu Jelačiču nasledki nevarne bolezni (hudega persnega kerča) iznova tako povernili, da se je njegov adjutant na Dunaj po zdravnika dr. F. podal; še preden je pa adjutant na Dunaj prišel, je dospelo tje že telegrafno pismo, da ni več treba, da bi se dohtar v Zagreb podal. Ta preklic ima dvoje pomeniti: ali prav kaj slabega ali pa kaj veliko boljega. Ker nismo v „Zag. Nov.“ nič hudega brali, se nadjamo kmali veselejše novice. — Iz političnega ozira imamo danes važno novico povedati. Kar se še pred malo dnevi ni verjetno zdelo, je danes, kakor se od vseh strani sliši, že gotovo, namreč, da se bo v kratkem snidel spet vladni zbor, kateri bo v pretres in povravnavo vzel vse politične homatije, ki sedaj še na kljuki visijo, namreč rusovsko-turške, laške in pa neuenburške. Avstrijska in angleška vlada, ki